

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **N. V.**
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č.j. MV-50746-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č.j. MV-50746-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I.stupně“) ze dne 24. 1. 2020, č.j. OAM- 2624-27/DP-2018, kterým byla zamítnuta žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání

– osoba samostatně výdělečně činná podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byl porušen § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy a § 3 spr.ř., neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 spr.ř. správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Správní orgán nepřihlížel pečlivě, co v průběhu řízení vyšlo najevo dle § 50 odst. 4 spr.ř. Dle žalobkyně žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 52 spr.ř. a správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu dle § 68 odst. 3 spr.ř.
3. K výzvě soudu o odstranění vad žaloby doplnila dne 27. 6. 2020 žalobkyně v soudem stanovené lhůtě žalobu a uvedla, že za účelem prokázání dostatečného pravidelného příjmu předložila platební výměr za rok 2018 a vyúčtování z Pražské správy sociálního zabezpečení za rok 2018. Z těchto dokladů prokázala pravidelný měsíční příjem za rok 2018 ve výši 9.823 Kč. Žalobkyně na základě výzvy žalovaného doložila jako aktuální doklad o zajištění ubytování nájemní smlouvu, která obsahovala částku nájemného ve výši 14.000 Kč a částku za služby 3.000 Kč. K této smlouvě byla doložena čestná prohlášení osob společně užívajících byt a čestné prohlášení majitele nemovitosti, že se žalobkyně podílí na platbě nájemného podle nájemní smlouvy částkou 3.500 Kč.
4. Žalovaný k tomuto nepřihlédl z důvodu neuvedení částky na služby. Žalobkyně uvádí, že žalovaný se dostatečně nezabýval tím, co vyšlo z předložených čestných prohlášení najevo a to je skutečnost, že bylo majitelem nemovitosti stvrzeno, že výše nájmu činí 3.500 Kč. V nájemní smlouvě je uvedeno, že náklady na služby činí 3.000 Kč, což pro 3 osoby užívající byt činí taxativně částku 1.000,-Kč. Podle takto doložených dokladů hradí žalobkyně částku za bydlení ve výši 4.500 Kč. Spolu s hmotným zajištěním tedy jednoznačně prokázala, že s ohledem na částku 9.823 Kč, činí její měsíční náklady 7.910 Kč.
5. Žalobkyně odkázala na zásadu vyšetřovací definovanou v ust. § 50 odst. 3 spr.ř. Dále upozornila na § 52 a § 3 spr.ř. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nezjistil všechny důkazy na podporu svých tvrzení, tak aby objektivně případ žalobkyně posoudil a tak si usnadnil své rozhodnutí účelovým započtením normativní částky na bydlení ve výši 8.577 Kč.
6. Žalobkyně předložila správnímu orgánu novou nájemní smlouvu. K této smlouvě žalovaná v odvolacím řízení s odkazem na koncentraci řízení uvedenou v ust. § 82 nepřihlédla z důvodu, že byla uzavřena dne 18. 1. 2020. Žalobkyně si dovoluje s tímto nesouhlasit a to hlavně s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo vydáno dne 24. 1. 2020, tedy v době, kdy již běžela lhůta k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2019. Podmínka prokázání dostatečného měsíčního příjmu je v případě OSVČ prokázána pouze platebním výměrem a vyúčtováním. Platební výměr vydá finanční úřad po datu, ke kterému je stanoveno podat daňové přiznání, což je u OSVČ nejčastěji ke dni 31. 3. Následně od 1. 4. je možné vygenerovat platební výměr a vydat

vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Příjem je tedy prokazován za uplynulé období do budoucnosti. Žalobkyně v rámci podaného odvolání uvedla, že doloží své příjmy za období roku 2019. Jelikož k tomuto nebylo ze strany žalované přihlédnuto, dovolujeme si namítnat, že tento postup je v rozporu s obecně uznávanou zásadou správního orgánu, že posuzuje stav věci ke stavu rozhodování a ne ke stavu, který byl v době podání žádosti, v projednávaném případě žalobkyně k počátku nového projednání věci.

7. Žalobkyně nesouhlasí s posouzením věci ve vztahu k dopadu do soukromého života a argumentem, že by zásadní vliv na tyto atributy mohl mít pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Názor, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nemůže z povahy věci zasáhnout do jejího soukromého života nebo do jiných jejích oprávněných zájmů, je proto třeba obecně odmítnout.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 7. 2. 2018 podala žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, přičemž správní orgán I. stupně v průběhu řízení zjistil, že žalobkyně nesplňuje podmínku prokázání zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil a v této souvislosti plně odkazuje na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný namítl, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 14. 5. 2020 a tímto dnem nabylo právní moci. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, avšak předmětná žaloba byla podána až dne 15. 6. 2020, tedy 32 dnů od doručení napadeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), odmítl.

Obsah spisu

10. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně podala 7. 2. 2018 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- OSVČ. Správní orgán I. stupně žádost dne 23. 11. 2018 rozhodnutím č.j. OAM – 2624-10/DP-2018 zamítl, neboť žalobkyně řízení nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný napadené rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 22. 3. 2019, č.j. MV-32351-4/SO-2019, a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.
11. Výzvou ze dne 12. 8. 2019, č.j. OAM-02624-22/DP-2018, byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě 7 dnů doložila doklad o zajištění ubytování (již předložený doklad pozbyl platnosti), doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V poučení je uvedeno, že tímto je doklad

prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Dále je ve výzvě uvedeno, že skutečné náklady na bydlení tvoří: nájemné nebo jiná částka placená za poskytnutí ubytování, dále náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud tyto náklady za plnění poskytované v souvislosti s užíváním bytu nebo jiného prostoru určeného k bydlení nejsou zahrnuty do nájemného. Správní orgán upozornil ve výzvě, že částka skutečných nákladů na bydlení dopisovaná do textu prohlášení oprávněné osoby, nemusí být správním orgánem posouzena jako věrohodně prokazující náklady na ubytování. Správní orgán uvedl, že v konkrétním případě doložený doklad o zajištění ubytování pozbyl platnosti a správní orgán vychází z normativních nákladů na bydlení. Dále s ohledem ke skutečnosti, že výše skutečných nákladů na bydlení byla do předmětného dokladu dopsána pouze rukou, nepovažuje správní orgán tento způsob za věrohodně prokázání skutečných nákladů na bydlení.

12. Dne 28. 8. 2019 žalobkyně doložila nájemní smlouvu uzavřenou mezi pronajímatelem a třemi nájemníky, mezi nimiž je i žalobkyně. Nájemné je ve smlouvě stanoveno ve výši 14.000 Kč a vedle nájemného je stanovena povinnost nájemce platit za poskytování služeb za každou osobu, jež je uživatelem bytu, úhrady za plnění spojení s užíváním bytu v zálohové výši 3.000 Kč. V těchto službách je dle čl. V. odst. 3 nájemní smlouvy zahrnuta dodávka teplé a studené vody, dodávky tepla, osvětlení, úklid společných částí domu, provoz výtahu a odvoz komunálního odpadu. Dle stejného ustanovení se smluvní strany dohodly, že dodávky elektrické energie a plynu do bytu budou hrazeny přímo nájemcem na základě smlouvy s jejich dodavateli.
13. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně doložila čestná prohlášení dvou dalších nájemníků o tom, že nesdílí společnou domácnost a platí každý 3.500 Kč. Dále bylo doloženo prohlášení ubytovatele o tom, že žalobkyně platí za ubytování 3.500 Kč.
14. Dne 28. 11. 2019 byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, kterými byla žádost, materiály cizinecké evidence (CIS), materiály azylové evidence OAMP MV ČR a vyjádření účastníka řízení. Žalobkyně se k podkladům nechtěla vyjádřit.
15. Dne 24. 1. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM- 2624-27/DP-2018, kterým žádost zamítl dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l zákona o pobytu cizinců. V tomto rozhodnutí správní orgán mimo jiné konstatoval, že nájemní smlouvu a prohlášení ubytovatele o tom, že žalobkyně platí za ubytování 3.500 Kč, nelze uznat jako doklad o skutečných nákladech za ubytování, neboť toto prohlášení neobsahuje údaj o službách, ale pouze o nájmu. Uvedené částky nesouhlasí s předloženou nájemní smlouvou, kde je uvedena částka 17.000 Kč za nemovitost, ale dle čestných prohlášení platí žalobkyně a dva spolubydlíci 10.500 Kč (3x 3.500 Kč). Údaje čestných prohlášení a prohlášení ubytovatele jsou tak v rozporu s nájemní smlouvou a správní orgán vycházel z normativních nákladů na bydlení. Žalobkyně nepředložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizinky splňující zákonné požadavky.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný shrnul, že žalobkyně podala žádost o vydání

nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikám - OSVČ podle § 45 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně žádost dne 23. 11. 2018 zamítl, neboť žalobkyně nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání a žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátila k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

17. V průběhu nového projednání žádosti žalobkyně mj. doložila jako doklad prokazující výši úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2018 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 z Pražské správy sociálního zabezpečení. Na základě uvedených dokladů správní orgán I. stupně vypočetl, že čistý měsíční příjem žalobkyně v roce 2018 dosahoval částky 9.823 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že na území České republiky se nenachází žádná osoba, která by byla s žalobkyní společně posuzována, byla jako určující částka životního minima považována částka 3.410 Kč. Jelikož žalobkyní předložený doklad o zajištění ubytování pozbyl platnosti, správní orgán I. stupně vycházel z normativních nákladů na bydlení, tj. 8.577 Kč, tudíž celkovou částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako svůj minimální úhrnný měsíční příjem, byla částka 11.987 Kč.
18. Správní orgán I. stupně dne 12. 8. 2019 žalobkyni vyzval k předložení dokladu prokazujícího výši úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dokladu o zajištění ubytování ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Výzva k odstranění vad žádosti č. j. OAM-2624-22/DP-2018 byla žalobkyni doručena dne 16. 8. 2019. Dne 28. 8. 2019 žalobkyně doložila nájemní smlouvu, v níž jsou uvedeny skutečné náklady na bydlení ve výši 14.000 Kč za nájem a 3.000 Kč za služby, tedy celkem 17.000 Kč. Dle této nájemní smlouvy však žalobkyně sdílí domácnost s dvěma dalšími osobami. Tyto osoby následně doložily čestné prohlášení o tom, že nesdílí společnou domácnost a platí za nemovitost oba 3.500 Kč. Dále bylo doloženo prohlášení ubytovatele o tom, že žalobkyně platí za ubytování 3.500 Kč. Výše uvedené doklady správní orgán I. stupně neakceptoval jako doklady o skutečných nákladech za ubytování, neboť prohlášení ubytovatele neobsahuje údaj o službách, ale pouze o nájmu a dále uvedené částky nesouhlasí s předloženou nájemní smlouvou, kde je uvedena částka 17.000 Kč.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že z předložené nájemní smlouvy vyplývá, že žalobkyně spolu s dalšími dvěma nájemníky platí za nájemné a náklady na bydlení celkově 17.000 Kč. Podle prohlášení ubytovatele se žalobkyně podílí na platbě nájmu poměrovou částkou 3.500 Kč, avšak již není uvedena částka, jakou se žalobkyně podílí na nákladech spojených s užíváním bytu. Z čestných prohlášení nájemníků vyplývá, že každý z nich platí stejně jako žalobkyně částku 3.500 Kč. I v případě, kdy by částky uvedené v předložených čestných prohlášeních zahrnovaly rovněž náklady spojené s užíváním bytu, jejich součet neodpovídá celkové částce 17.000 Kč vyplývající z nájemní smlouvy. Žalovaný se proto ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který tyto doklady neakceptoval jako doklady prokazující skutečné náklady vynaložené na bydlení a při určení částky minimální výše úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně vycházel z částky normativních nákladů na bydlení, k níž přičetl částku životního minima, kdy dospěl k částce 11.987 Kč (8.577 Kč + 3.410 Kč).
20. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně předložila novou smlouvu o ubytování, která však byla uzavřena dne 18. 1. 2020, tedy již v době před vydáním napadeného rozhodnutí.

Žalovaný s ohledem na zásadu koncentrace k výše uvedenému dokladu nepřihlédl, neboť žalobkyně neuvedla žádné relevantní důvody, pro které nemohla tento doklad o zajištění ubytování prokazující skutečné náklady vynaložené na bydlení předložit v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. K tomuto žalovaný uvedl, že řízení o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu jakožto řízení zahajované na návrh je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Bylo tedy na žalobkyni předložit správnímu orgánu I. stupně novou smlouvu o ubytování ze dne 18. 1. 2020. Obdobný názor je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 12/2015-38 ze dne 12. 3. 2015.

Posouzení věci soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
22. Doplnění žaloby ze dne 27. 6. 2020 soud posoudil jako konkretizaci žalobního bodu obsaženého již v samotné žalobě, nikoliv jako nový žalobní bod.
23. Předně se soud zabýval otázkou včasnosti žaloby. Dle § 172 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout. Z obsahu správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 14. 5. 2020 a tímto dnem nabylo právní moci. Poslední den lhůty pro podání žaloby připadl na 13. 6. 2020, což byla sobota. Dle § 40 odst. 3 s.ř.s. případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Posledním dnem pro podání žaloby bylo tedy pondělí 15. 6. 2020 a v tento den byla žaloba podána. Žaloba byla tedy podána řádně a včas a námitka žalovaného není důvodná.
24. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro

účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

25. Podle § 52 spr.ř. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
26. Podle § 82 odst. 4 spr.ř. k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
27. Žalobkyně namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, co vyšlo z předložených čestných prohlášení najevo, když z čestných prohlášení vyšlo najevo, že výše nájmu činí 3.500 Kč. Dle žalobkyně je v nájemní smlouvě uvedeno, že náklady na služby činí 3.000, tzn. 1.000 Kč na osobu. Dle žalobkyně tedy z předložených dokladů vyplývá, že hradí částku za bydlení ve výši 4.500 Kč. Soud v tomto bodě souhlasí se závěrem správních orgánů, podle kterých žalobkyně nepředložila doklady, které by jasně prokazovaly její skutečné náklady na bydlení. Žádné z výše uvedených tvrzení žalobkyně nebylo z její strany jasně prokázáno. Na jednu stranu žalobkyně odkazuje na čestná prohlášení, podle kterých měla platit nájem ve výši 3.500 Kč, ale již nevysvětluje, proč tvrzená částka v prohlášeních neodpovídá částce uvedené v nájemní smlouvě. Poměrné dělení nájemného na počet nájemníků je samozřejmě možné, ale v tomto případě by musely být užívat 4 osoby, aby částka na jednoho činila 3.500 Kč, ale sama žalobkyně v žalobě tvrdí, že byt užívaly 3 osoby, což vyplývá také z nájemní smlouvy a čestných prohlášení dalších dvou osob. Ani v samotné žalobě žalobkyně tento rozpor nevysvětluje a jen konstatuje, že měl správní orgán vycházet z čestného prohlášení. Správní orgán ale nemůže při hodnocení důkazů selektivně vybírat ty, které zapadají do tvrzení účastníka řízení. Pokud se má přiklonit k jednomu ze dvou protichůdných důkazů, musí k takovému postupu být logický a srozumitelný důvod. Takový důvod žalobkyně, která protichůdné důkazy předložila, nenabídla, proto správní orgán v rámci tohoto konkrétního případu mohl dojít k závěru, že k předloženým podkladům nebude přihlížet. Na druhou stranu žalobkyně odkazuje na nájemní smlouvu, ze které dle jejího názoru vyplývá, že za služby platila 1.000 Kč. Nájemní smlouva ale výslovně hovoří o tom, že vedle nájemného je nájemce povinen platit pronajímateli za poskytování služeb za každou osobu, jež je uživatelem bytu, úhrady spojená s užíváním bytu v zálohové výši 3.000 Kč. Z čistě jazykového pojetí tedy není zřejmé, jestli každý ze 3 uživatelů platí 1.000 Kč nebo každý uživatel platí 3.000 Kč, přičemž tuto otázku neupřesňuje ani jedno čestné prohlášení, ve kterých nejsou platby za služby zmíněny. Nadto v rámci těchto záloh nejsou hrazeny dodávky elektrické energie a plynu, které nájemce hradí přímo na základě smlouvy s jejich dodavateli. Žalobkyně v průběhu řízení nijak netvrdila ani neprokázala náklady za dodávku energie a plynu. Je tedy zřejmé, že žalobkyni se nepodařilo na základě předložených podkladů jasně prokázat své skutečné náklady, když výše nájemného se liší v předložených čestných prohlášeních a v nájemní smlouvě, není zřejmé, jakou částku hradí za služby poskytované pronajímatelem a neprokázala, jaké jsou její náklady za plyn a elektřinu.

28. Správní orgán žalobkyni již výzvou ze dne 12. 8. 2019 vyzýval k předložení dokladů prokazujících, že úhrnný měsíční příjem cizince odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to s podrobným vysvětlením i toho, co vše spadá pod skutečné náklady na bydlení. S ohledem na tuto skutečnost soud dospěl k závěru, že další výzva k doplnění podkladů ze strany správního orgánu by byla v tomto případě nadbytečná. Žalobkyně již byla seznámena se svou povinností doložit potřebné doklady a byly jí vysvětleny okolnosti v podobě toho, co by měly doklady prokazovat a jaké doklady například nejsou vhodné k doložení jednotlivých skutečností. V případě, že by správní orgány žalobkyni opětovně vyzývaly k odstranění vad žádosti, byla by žalobkyni pravděpodobně odeslána totožná výzva jako ta ze dne 12. 8. 2019, jelikož po této výzvě vady žádosti řádně neodstranila.
29. Správní orgány neporušily zásadu vyšetřovací dle § 50 odst. 3 spr.ř. ani zásadu dle § 3 spr.ř. Správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vyvinul snahu zjistit veškeré rozhodné okolnosti. Povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci ale není absolutní. Zejména v případě řízení zahajovaných na návrh je zejména v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné důkazy. Správní orgány daly žalobkyni šanci označit a předložit důkazy prokazující její tvrzení, ale žalobkyně tyto ani přes výzvu nepředložila, resp. nepředložila důkazy v takové kvalitě, která by jasně prokazovala její tvrzení. V takovém případě nebylo úkolem správního orgánu, aby prováděl podrobná šetření prokazující skutečné náklady žalobkyně na bydlení. Ani námitka, že správní orgány měly vyčkat na další dokumenty, které měla žalobkyně doložit, jelikož mají rozhodovat dle stavu v době rozhodování, není relevantní. Žalobkyně byla předně povinna již s žádostí předložit všechny potřebné dokumenty tak, aby mohl správní orgán o žádosti rozhodnout. V případě, že se tak nestalo, vyzval správní orgán žalobkyni k opravě vad žádosti. Není ale účelem správního řízení zahajovaného na žádost, aby správní orgány vyčkávaly, až si žadatel obstará veškeré potřebné podklady, popř. samy orgány činily šetření a obstarávaly doklady za žadatele. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že správní orgány rozhodují dle stavu v době rozhodování. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakuje, že řízení zahajovaná na návrh nejsou ovládána zásadou vyšetřovací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38). Je tedy na žadateli, aby doložil doklady, které jsou třeba pro rozhodnutí o jeho žádosti. Námitku o porušení této zásady soud neshledal důvodnou.
30. Žalobkyně dále namítla, že předložila správnímu orgánu již v době před vydáním zamítavého rozhodnutí na prvním stupni, novou nájemní smlouvu. Žalobkyně nesouhlasí s postupem žalované, která s odkazem na koncentraci řízení dle § 82 spr.ř. k nové smlouvě nepřihlédla. Soud uvádí, že rozhodnutí v prvním stupni bylo vydáno dne 24. 1. 2020. Dne 11. 2. 2020 bylo doručeno odvolání žalobkyně proti rozhodnutí I .stupně a nová smlouva o ubytování ze dne 18. 1. 2020 byla správnímu orgánu doručena dne 18. 2. 2020. Není tedy pravdou, že by žalobkyně před vydáním zamítavého rozhodnutí na prvním stupni předložila novou nájemní smlouvu. Následný postup žalované v souladu se zásadou koncentrace a nehodnocení této nové nájemní smlouvy právě z důvodů koncentrace soud shledal za postup v souladu se zákonem. V rámci řízení o návrhu se uplatní zásada koncentrace dle § 82 odst. 4 spr.ř., podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Nejvyšší správní soud se zásady koncentrace řízení a dospěl k závěru, že v

řízení zahajovaném na návrh je koncentrace řízení je v nich namístě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38).

31. Žalovaný rozhodoval ve věci jako odvolací orgán a jeho povinností bylo přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a posouzení důvodnosti podaného odvolání tak, jak je uvedeno v § 89 odst. 2 a násl. spr.ř. V případě, že žalobkyně nesplnila v prvostupňovém řízení své povinnosti, je nutné aplikovat § 82 odst. 4 spr.ř. upravující výše zmíněnou koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V daném případě z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně novou smlouvu nemohla předložit dříve, toto ani netvrdí, novou smlouvu nepředložila ani současně s podaným odvoláním. Skutečnost, že žalobkyně smlouvu předložila dodatečně v průběhu odvolacího řízení, proto nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2016, č.j. 7 Azs 123/2016-35). Předložená smlouva nelze považovat za nový důkaz podle § 82 odst. 4 správního řádu, ke kterému by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení. Žalobkyně navíc nesplnila ani podmínku uvedenou v ustanovení o koncentraci v odstavci 4 větě druhé, dle které namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Žalobkyně odvolání podala dne 11. 2. 2020 a až dne 18. 2. 2020 doložila žalovanému novou smlouvu o ubytování, přestože smlouva byla uzavřena již dne 18. 1. 2020. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po tom datu dne 24.1.2020. Nic tedy nebránilo v tom, aby žalobkyně v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem tuto smlouvu předložila.
32. Pro úplnost soud ke zbytku žaloby uvádí, že žalobkyně v ní pouze obecně uvádí, jaká ustanovení zákona měl žalovaný svým postupem porušit, ale jednotlivá tvrzení nijak nekonkretizuje a nevztahuje k žádným skutkovým okolnostem. Proto tyto soud nevyhodnotil jako řádné žalobní body a dále se k nim nevyjadřuje. K problematice žalobního bodu, jeho obsahu a konkretizaci se soudy opakovaně vyjadřují, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35, uvedl, že: „(...) obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, uvedl že: „Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92-5).“ Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bodu 33, uvedl, že „(...) náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke

konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

33. Otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobkyně se soud nezabýval, jelikož přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není tento případ.
34. Zdejší soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobkyně ani po výzvě nedoložila takové doklady, které by prokazovaly úhrnný měsíční příjem splňující zákonné požadavky (konkrétně § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Správní orgán tedy postupoval řádně, pokud vycházel z výše životního minima a normativních nákladů na bydlení. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu